

**R. P. Fr. Ioannis Poncii, Corcagia-Hiberni, Ordinis Ff.
Minorvm, Sacræ Theologiæ Lectoris Ivbilati, Olim in
Collegio Romano S. Isidori Primarij Professoris;
Philosophiæ Ad Mentem Scoti Cvrsvs Integer**

Poncius, Joannes

Lugduni, 1659

3. De passionibus, & motibus appetitus sensitiui.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95688](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95688)

quia vel esset externa sensitiva, vel interna; non externa, ut patet, quia quinque tantum sunt sensus externi: non etiam interna, quia vel esset cognoscitiva, vel appetitiva: non primum, ut certum est; ergo secundum; & consequenter non est distincta ab appetitu interno. Secundo, quia non sunt multiplicandæ potentia sine necessitate: solus autem appetitus internus ubiqueque residet, siue in capite, siue in corde, aut circa cor, sufficit ad principandum motum localem: ergo non est ponenda alia potentia, aut virtus ad eum principandum.

Dicas, experientia constare quod non sequatur motus localis alicuius membri aliquando, etiam cum valde appetimus illum: ergo non sufficit appetitus ad ponendum illum motum, sed debet poni alia virtus in membris.

Respondet, distinguendo antecedens: quando membrum illud est dispositum in se sufficienter, & non impeditum ab extrinseco, nego: quando non est in se dispositum, aut est impeditum ab extrinseco, concedo antecedens, & nego consequentiam pro secunda parte.

Respondet, 23. Si denique quæras, an appetitus per ipsum motum suum actum formaliter absque ulteriori actione producat illum motum, aut per actionem distinctam;

Respondet, quod non per suum actum solum, quia ille potest esse absque motu, ut in casu replicæ paulo ante posita, quando scilicet poneretur impedimentum ex parte membri mouendi; actio vero causæ efficientis non potest esse absque suo termino, nec illud, quod habet rationem talis actionis, ut patet: producit ergo motum illum mediante alia actione de prædicamento actionis, non minus quam ceteræ causæ efficientes producant suos effectus, & illa actio subiectatur immediate in ipso actu, & non in appetitu: tum quia actus requiritur ad motum, & nil impedit quominus requiratur tanquam causa immediata; tum quia sic facilius est ostendere quomodo non sequi possit actio illa in appetitu, quamvis non esset in eo actus; si enim actus ipse non haberet influxum, difficile esset ostendere, cur non posset esse actio terminata ad motum, quamvis non esset actus. Dicere autem quod ratio huius esset, quod actio terminata ad motum, & actus appetitus haberent subordinationem talem inter se, ut actio non posset esse absque appetitu, est inconueniens, nisi possit inter actum appetitus, & actionem illam ostendi aliqua ratio particularis ex natura sua, ratione cuius haberent illam subordinationem.

Eodem autem modo, quo discurritur de concursu appetitus cum potentia locomotiva ad motum, debet discurrere de concursu voluntatis cum appetitu ad motum localem omnem appetitus, qui non possit haberi sine imperio voluntatis propter eandem rationem; sed si sit aliquis motus localis in hominibus, qui possit haberi absque actu voluntatis, ut est motus ille fortassis, quo dormientes se quandoque mouent, dicendum est quod ille motus non dependeat à voluntate, nisi quatenus voluntas per nolitionem possit impedire illum; & existimo quod nec sic etiam impediatur per nolitionem præcisè, sed quatenus ad illam nolitionem sequitur productio, vel conseruatio physica alicuius alterius effectus impossibilis cum illo motu.

QVÆSTIO III.

De passionibus, & motibus appetitus sensitui.

24. *Ex*perientia compertum est reperiri in nobis quosdam motus interiores gaudij, timoris, & similes alios, quos in parte etiam corporea nostra excitari colligitur, quia similes reperitur in aliis animalibus, cum quibus convenimus in ratione animalis. De his ergo motibus in generali, eorumque diuisione hic agendum; sed ante omnia aduertendum, quod quamvis non solum omnes huiusmodi motus possint appellari passionibus, quia iis mediantibus patimur sine eo, quod feramur in obiecta aliqua quasi actiue volendo, aut fugiendo ipsa; sed etiam similes motus, qui in parte rationali etiam reperitur: quis enim neget animam separatam, & Angelos moueri posse suis delectationibus, & timoribus: tamen ex com-

muniiori acceptatione soli illi, qui in parte corporea sentiuntur, passionibus nuncupantur; imo secundum multos, non omnes motus huiusmodi corporei censendi sunt passionibus, sed qui impellunt ad malum; & iuxta hoc solui posset illa quæstio, an passio possit esse cum virtute morali: nam, si per passionem intelligeretur motus inclinans ad malum, virtus moralis perfecta cum ea consistere nequit, quia hæc tolleretur omnem difficultatem, & consequenter non relinqueretur inclinationem ad oppositum, quia illa inclinatio faceret exercitium virtutis difficile; posset tamen cum passione esse virtus imperfecta: loquor autem de virtute habituali, quia actualis virtus valde perfecta posset esse cum summa difficultate, imò actus virtutis cæteris paribus magis est meritorius, & bonus quo magis sit cum difficultate. Si autem loquamur de passionibus in latiori significatione, ut comprehendunt omnes motus partis sensitivæ aut voluntatis, qui non sunt actus aut operationes, quibus tendit in obiectum aut recedit ab ipso, possunt sine dubio ij, qui non inclinant ad malum, nec reddunt difficile exercitium virtutis, esse cum virtute. *Quod totum confirmatur*, & ex eo quod aliquis possit absque peccato irasci, iuxta illud *Psalm. 4. Irascimini & nolite peccare*, & ex tristitia Christi Domini, cuius anima erat tristis vsque ad mortem.

Ex quo etiam colligitur hos motus omnes non esse vituperabiles, sed & licere quandoque eos excitare, tum ad impellendos nos ad exercendos actus virtutum; tum etiam ad acquirendum habitum iis resistendi, quando nobis inuitis excitarentur; unde merito *Plato* igniculos, *Aristoteles* arma virtutum eos appellat, & *Plutarchus* asserit non esse sapientis eos radicitus quællere.

25. Hi ergo motus varie ab authoribus diuiduntur, & primo quidem in eos, qui spectant ad partem concupiscibilem, ut amor, desiderium, delectatio, odium, fuga, tristitia, & in eos qui spectant ad partem irascibilem, ut spes, desperatio, timor, audacia, ira. Sed quamvis non dubitem, quin satis adequatè diuidi possint passionibus omnes in spectantes ad concupiscibilem, & irascibilem; tamen quod assignetur amor & odium ac delectatio, &c. parti concupiscibili, & spes, timor & desperatio ad partem irascibilem, non placet vlla ratione, quia quandoquidem concupiscibilis sit quæ versetur circa bonum quod non est impeditum, & irascibilis circa impedimentum, certum est quod spes & timor possit esse in concupiscibili; nam etiam timemus malum oppositum bono, quod est impedimentum, & speramus nos tale bonum consequuturos.

Deinde sicut per partem irascibilem volumus cum indignatione remouere impedimentum, & id speramus, ac timemus ne non possimus ipsum remouere, ita etiam quoties sic remouemus ipsum, delectamur, sicut & quando cognoscimus certo, quod sit sic remouendum.

Alia diuisio est in eas, quæ à bono, & eas, quæ à malo proposito per cognitionem causantur siue immediate, siue mediante actu. Hæc diuisio est bona & adequata, sed non in species infimas, verum in subalternas diuisibiles ulterius in varias alias species.

26. *Tertio*, possunt diuidi adequatè tanquam in species subalternas non infimas, in voluptatem & dolorem, intelligendo per voluptatem omnem passionem gratam, & per dolorem, omnem passionem, aut motum, qui esset ingratus.

Quarto, possunt diuidi in bonos, & malos, intelligendo per bonos, qui iuuant, seu impellunt ad bonum, & per malos, qui iuuant ad malum. Quæ diuisio est quidem adequata, sed non in membra necessario essentialiter ita distincta, quin eadem passio possit quandoque esse bona, quandoque mala; nam motus voluptatis, quem cibis propositus causat in sensu, impelleret ad bonum quando bonum esset comedere, & ad malum quando non esset id bonum, sed prohibitum.

Variis etiam aliis modis diuidi possunt, quos inutile esset proponere: sufficit enim naturam passionum cognoscere, & hoc poterit fieri agendo de illis in particulari: ex hoc autem facile poterit quis eas varie diuidere, & discernere

X x x ex

An passio possit esse cum virtute morali.

Varie diuisiones passionibus.

Spes spectat ad concupiscibilem partem.

Delectatio spectat ad irascibilem.

Appetitus producit motum localem per actionem distinctam à suo actu.

Item & voluntas.

ex omnibus diuisionibus, quæ proponuntur, quæ bona sit, quæ mala, & qualis sit quælibet bona.

Suppono autem per passionem intelligi aliquos motus, quos sentimus, distinctos ab actibus, quibus positiue prosequimur, aut fugimus aliqua obiecta volendo, aut nolendo illa.

Quid
Amor.

27. Ex his autem motibus, seu passionibus *primus* vocatur *Amor*. Hunc satis communiter explicant authores esse volitionem, seu appetitum boni secundum se sumpti: & similiter ceteras etiam passiones per volitiones, & nolitiones cum particulari aliqua differentia describere solent. Sed si loquantur in sensu formali, pessima esset hæc explicatio; quia quandoquidem per passiones intelligamus motus distinctos ab actibus, quibus fertur potentia in obiectum positiue, aut fugitiue, ut ita loquar, non potest esse verum quod vlla passio sit formaliter volitio, aut nolitio vlla. Si autem intelligant illas descriptiones in sensu causali, intelligendo quod passiones sint volitiones, aut nolitiones, quatenus vel causant nolitiones, aut volitiones aliquo modo, vel causantur ab illis, quamuis id esset verum, melius tamen explicarentur ponendo in ipsismet explanationibus illud, quod formaliter dicunt.

Itaque melius describitur *Amor sensitiuus* esse illa passio, quam sentimus in nobis, dum proponitur nobis aliquod obiectum sub ratione boni, ex quo fit ut si illud obiectum esset absens, desideraremus illud acquirere, & si esset præsens ac possessum à nobis, desideraremus continuationem istius possessionis: quod si non detur huiusmodi motus distinctus ab actu appetitus, quo fertur in bonum sic propositum, tum non dabitur passio vlla in appetitu, quæ debeat vocari amor formaliter, sed amor appetitus erit actus vitalis ipsius, quo prosequitur obiectum sic propositum, quem actum non possumus melius describere, quam quod sit actus ille, quo prosequimur bonum secundum se propositum absque consideratione absentiae, vel præsentiae, aut aliarum circumstantiarum, quæ quando considerantur sunt causa, vel conditio cur alij actus distincti sint in appetitu.

28. An vero sint in appetitu, & passio distincta ab appetitione, & appetitu, non est tam facile ostendere, nec potest melius cognosci quam per experientiam, quam ego fateor me nunquam in me percipere potuisse, etiam facta diligentissima reflexione & quidem data opera: unde prorsus existimo, si posito bono delectabili fertur in ipsum aliqua ratione appetitus, non produci in eo præterea passionem vllam. Et certe ex communi sensu amor potius in actu consistere debet, quam in passione aliqua, quæ non sit actus; nam per amorem dicitur quis ferri in obiectum, ipsumque amare, quod denotat aliquem actum: nec hoc potius intelligi debet de amore rationali, quam de appetitiuo, seruata proportionem. *Nec refert etiam* quod amor sensitiuus præsertim, vocetur passio satis communiter; hoc enim potest satis commodè intelligi non de passione, quatenus est aliquid distinctum ab actu vitali appetitus, sed quatenus fit cum alteratione corporis, & sæpe trahit voluntatem etiam contra ordinem rationis ad male agendum.

29. *Vulpes parte 2. dist. 79. art. 2.* satis mirabilem proponit doctrinam de amore, dicit enim amorem voluntatis rationalis consistere in actu vitali de prædicamento qualitatis, qui non sit actio, nec passio de prædicamento actionis & passionis, nisi præsuppositiue, quatenus scilicet producit per talem actionem.

Deinde dicit amorem partis sensitiuæ esse passionem in utroque genere qualitatis & passionis, & ad hoc probandum dicit appetitum sensitiuum non esse vitaliter operatum.

Sed quidquid sit de prima parte, contra quam opponi posset quod si detur amor in potentia sensitiua, qui non sit actus vitalis, similiter detur in parte rationali à paritate rationis & experientiae, quæ habetur aequè de vna ac altera parte. Quidquid, inquam, sit de hoc, non potest esse dubium, quin potentia appetitiua sit vitaliter operatiua non minus quam intellectus, nec vllus vnquam negare

potest quin eliciat etiam effectiue aliquas operationes non minus quam potentia cognoscitiua sensitiua tam externa, quam interna. *Deinde*, quamuis non eliceret actum vllum nec consequenter amorem, sed ad hunc mere passiuè se haberet: tamè non sequeretur quod amor sensitiuus esset passio de prædicamento qualitatis & passionis, alio modo quam actus amoris rationalis; nam illa passio sensitiua, quæ est de prædicamento qualitatis, non dicitur passionem, quæ est de prædicamento passionis, alio modo quàm præsuppositiue; sic autem dicitur illam passionem actus omnis, ac consequenter amor rationalis. *Nec refert*, quod appetitus sensitiuus ducatur ab obiecto: hinc enim non sequitur quin etiam actiue concurrat ad illum effectum, ad quem ducitur: sicut ex eo, quod obiectum determinet potentias cognoscitiuas, tam externas, quam internas, & moueat ipsas, non sequitur quod non habeant se actiue ad illos actus, ad quos determinantur.

30. *Odiu* quæ est *secunda passio*, vel versatur circa malum disconueniens, vel oritur ex ipso, & de eo eodem prorsus modo quoad omnia discurrendum, proportione seruata, ac de amore. Solum addendum, quod quamuis odium sequatur quandoque ex amore, non quidem respectu eiusdem obiecti, sed respectu alterius obiecti, quod esset impeditiuum obiecti amati, aut contrarium ipsi aliquo modo; meo tamen iudicio, non est necessarium, ut omne odium in particulari præsupponat amorem; nam si proponeretur appetitui obiectum, ut disconueniens præcisè, non video cur appetitus non possit tam directe fugere ipsum, quam directe potest prosequi obiectum conueniens. Non video cur non possit sensus cognoscere combustionem, ut disconuenientem sensui externo, & corpori, quamuis non consideraret aliquod aliud obiectum sub ratione contraria conuenientia.

Quando autem *Securus in 2. dist. 6. q. 2.* diuidens actum voluntatis ut sic in velle, & nolle, dicere videtur quod omne nolle præsupponat necessario velle, quod huic doctrinæ aduersari videtur, quandoquidem omne odium supponatur esse nolle, vel saltem coniunctum cum nolle;

Respondeo ipsum intelligendum; vel de omni nolle, quod esset circa obiectum, quatenus impeditiuum alterius obiecti, vel ipsi contrarium; hoc autem non esset contra doctrinam præmissam. Vel loquitur de omni nolle, quod actu ordinaretur à nolente ad aliquem finem amatum: talis enim deberet necessario præsupponere amorem finis; nec hoc etiam esset contra nos. Vel denique vult tantum, quod omne odium, seu nolle debeat præsupponere amorem, seu velle aliquod, quatenus versari debet circa aliquod disconueniens alicui rei, quæ si proponeretur tum actu quando proponitur obiectum disconueniens, amaretur actu, & amor ipsius esset optima ratio ob quam aliquis odio haberet obiectum disconueniens, aut contrarium: non vero quod necessario semper debeat odium præsupponere amorem actuale: nec enim est verisimile, quod quoties refugimus aliqua obiecta disconuenientia nobis, toties actualiter etiam nos ipsos alio amore amemus: & dico alio amore, quia illud ipsum odium obiecti nobis disconuenientis potest dici virtualiter amor nostri, quatenus est actus cedens in emolumentum nostrum.

31. *Tertia passio* vocatur *concupiscentia*, quæ versatur circa bonum propositum ut absens, quod consequi desideramus, siue nobis, siue aliis. Hanc etiam puto non esse passionem oppositam actui, sed actum omnino elicitum propter rationes propositas de amore.

Quarta passio vocatur *fuga*, seu *abominatio*, quæ respicit malum absens, & est nolitio, quæ nolumus illud esse præsens, & eodem modo ponenda est in actu, & non in passione, quo concupiscentia.

Delectatio est *quinta passio*, & est motus ille placens, quæ sentimus in appetitu ex possessione boni amati, cuius præsentiam concupisceremus, si esset absens, vel etià ex cognitione certa, aut probabili de possessione ipsius, neque enim existimo delectationem quæ oritur ex possessione boni, esse distincta rationis specificæ à delectatione, quæ oritur ex eo quod cognoscatur illa possessio

Non om-
ne eum
præsup-
ponit
amorem.

Quid con-
cupiscentia.

Quid fu-
ga, & abo-
minatio.

Quid de-
lectatio.

esse futura. Hanc puto esse propriam passionem, quæ non sit actus, quia non apparet quod per eam tendimus in obiectum aliquod, unde dicitur communiter delectari de obiecto, qui modus loquendi non denotat tendentiam ullam in obiectum: & quamvis soleat semper fortassis habere secum annexum amorem, tamen id mihi non videtur necessarium: unde si Deus non concurreret cum voluntate aut appetitu ad amorem, tamen adhuc obiectum conveniens posset causare illam delectationem, & fortassis sapissime de facto delectatio præsupponitur amori; præsertim quando obiectum non possideretur per ipsum amorem, quod addo; quia aliquando non possideretur obiectum ad appetitum nisi per ipsum amorem, ut patet in Beatis, qui non alio modo possident Deum per voluntatem, quam quatenus amant ipsum tali amore particulari, nempe beatifico: quando autem possideretur per ipsum amorem, delectatio orta ex possessione debet præsupponere amorem, si tamen sit quid distinctum ab amore tali; de quo quis merito dubitare posset: nec, quod ad me attinet, concurrat vlla ratio magis favens distinctioni eorum, quam si Christus Dominus qua homo de facto, non obstante amore beatifico quem habuit in via de Deo, non habuerit summam illam consolationem & declarationem, quam ex illo amore habuit post mortem. De quo in materia de Incarnatione.

Quid tristitia. 32. Iuxta hoc proportionem servata discurrendum de sexta passione, quæ est tristitia, quam sentimus de malo præsentis ac imminenti.

Quid spes. Septima passio est spes, quam etiam puto non esse passionem, sed actum vitalem, siue spectet ad appetitum, ut communis tenetur, siue ad potestatem cognoscitivam, ut aliqui existimant, quia apparet nos dum speramus tendere in aliquod obiectum; concomitari quidem solet illam aliquis motus placens, qui est passio proprie dicta, quam non puto esse speciem distinctam à motu delectationis, sed accidentaliter tantam, quatenus scilicet in se non est tantæ intensiois, quantæ est delectatio de obiecto possessio, & quatenus sequitur ad spem, quæ est actus tendens in bonum absens; alia vero delectatio sequitur ad possessionem boni.

Desperatio quid? Octava passio est desperatio, quæ est motus ille, quem experimur in nobis, quando iudicamus nos non consecuturos bonum, quod optaremus consequi. Existimo autem quod tum non habeamus alium motum, quam illum displicentem, qui est passio eiusdem rationis cum tristitia, & accidentaliter tantum distincta, sicut dixi de eo motu, qui concomitatur spem; & præterea opinionem, seu cognitionem iudicativam de non consequendo bono.

Quid timor. Nona passio est timor, qui est motus, quem sentimus quando dubitamus de consecutione boni concupiti, & est propria passio, indistincta tamen verisimiliter rationis à motu illo, quem sentiunt desperantes.

Quid audacia. 33. Decima passio vocatur audacia; & est motus ille, quo impelluntur aliqui ad prosecutionem alicuius obiecti, non obstantibus magnis periculis. Hanc existimo non esse passionem, sed actum positivum voluntatis, quo considerat obiectum non obstantibus impedimentis.

Quid excoandescencia & furor. Undecima passio est ira, & est ille motus, quem sentimus, quando proponuntur impedimenta rei, quam facimus aut vellemus facere aut fieri; qui quando est tam vehemens, ut quis excoandescat, vocatur excoandescencia; & quando est talis, ut quis se gerat tanquam si esset priuatus usu rationis, dicitur furor. Hanc credo esse propriam passionem, quia est quædam displicentia de impedimento posito.

Quid pudor. Duodecima passio est pudor, qui est motus ille internus quem sentimus ex consideratione alicuius actionis nobis indignæ, factæ vel faciendæ, vel obiectæ nobis.

Quid indignatio. Decimatercia est indignatio, seu motus, quem percipimus quando fit nobis aliquid modo aliquo indigniori.

Decimaquarta est emulatio, seu motus, quem sentimus ex eo, quod videamus aliquem alium quem superare vellemus, acquirere aliquid bonum, quod ad hoc impediendum posset conducere.

Hæ sunt passiones, quas communiter explicare solent

authores, & si quæ aliæ sunt facile explicari possunt iuxta dicta de his, aduertendo semper ad experientiam nostram.

QVÆSTIO IV.

Quomodo censeantur passiones in appetitu.

34. Spposito ex quæstione præcedenti quod sint aliquæ qualitates placentes, & displicentes in appetitu & voluntate, quæ non sunt operationes, quibus fertur in obiectum propositum per potentiam cognoscitivam, quæritur iam, à qua causa effectiue producantur illæ qualitates: & quidem quod obiectum concurrat est extra controuersiam, sed dubium est, an sit causa adæquata productiua ita, ut ipsa potentia, quæ patitur illos motus, hoc est, quæ delectatur aut tristatur, non concurrat effectiue ad illos, sed mere passiuè se habeat.

Prima sententia est, passiones produci partialiter à potentia vitali, in qua subieciuntur non minus quam intellectio, & quæcunque alia sensatio. Ita Suarez 1.2. disp. 7. sect. 1.

Secunda sententia tenet eas non produci effectiue à potentia etiam partialiter. Hanc sequuntur Scorsie communiter cum Doctore in 1. d. 1. q. 3. & variis aliis locis, & etiam sequitur Auerſa 1.2. q. 22.

CONCLUSIO I.

35. Siue passiones producantur effectiue à potentia, siue non, sunt motus vitales, ex quibus potest argui quod qui mouetur per illas sit viuens conceptu vite communi Deo, hominibus & Angelis; nec ex hoc sufficienter colligi potest, quod producantur à potentia effectiue vlla ratione. Hæc hoc modo proposita est nullius, est tamen conformis principiis Doctoris.

Patet prima pars: quia per illas potentia sensibiliter mouetur: sed sic moueri non potest, nisi quod viuat tali vita: ergo.

Confirmatur, quia nemo est qui si cognosceret quod aliquis delectaretur aut tristaretur, non statim ex hoc ipso, quamvis nullam aliam operationem haberet, non iudicaret ipsum viuere.

Confirmatur secundo, quia Deus ipse viuat per hoc quod percipiat & velit sensibiliter obiecta, quamvis non producat suam perceptionem aut volitionem: ergo etiam homo per hoc, quod percipiat aliquid, debet dici viuere, siue producat suam perceptionem, siue non.

Hinc patet secunda pars, quia si potest viuere per hoc quod sic percipiat, absque eo quod producat perceptionem, male colligitur ex eo, quod sic viuat, & quod percipio sit motus vitalis, eam ab ipsa produci, & consequenter etiam fundamentum Suarez pro prima sententia non valere, nempe quod illi motus sint vitales: quod si intellexeret illos motus esse vitales in sensu aliquo, in quo requireretur ad motum vitalem quod produceretur à potentia, quæ mouetur, peteret manifestè principium quia allumeret quod erat probandum.

CONCLUSIO II.

36. Si delectatio & tristitia sit perceptio alicuius qualitatis conuenientis, aut disconuenientis productæ in ipsam potentiam ab obiecto proposita, effectiue se habet ad illam non minus quam potentia visiva ad visionem, si verò non sit talis perceptio, sed qualitas seipsa percepta à potentia, siue eo quod potentia percipiat aliquid aliud per ipsam, probabilius est quod potentia non concurrat ad ipsam effectiue. Hæc etiam est nullius, quod sciam.

Probat per primam partem, quia eadem prorsus est ratio, quod illa perceptio sit producta à potentia, ac qualibet alia, per quam percipitur aliquid obiectum.

Probat per secundam partem: quia nihil impedit quo minus ipsummet obiectum producat illam qualitatem, nec est necessarium recurrere ad concursum potentia.

CONCLUSIO III.

37. Absolutè probabilius est dicere, quod delectatio & tristitia, & similes passiones non producantur effectiue à potentia partialiter.

XXX 2

Proba

Quid emulatio. Passiones sunt motus vitales.

Ex eo quod sint vitales, non rectè colligitur, quod producantur effectiue à suo subiecto.

An delectatio & tristitia producantur effectiue à subiecto.

Passiones non producantur effectiue à subiecto.